

Verica.

Zima.

Sneg je pokril zemljo in je še padal v debelih kosmih. Mama je sedela pri oknu in krpala. Čisto tiho je bilo v sobi. Verica je izza peči opazovala, kako so se narahlo spuščali onstran šip snežni kosmiči na zemljo. In ker jih ni hotelo biti konec, je šla k oknu, se naslonila nanje, da bi od bližje gledala to sanjavo padanje. Kakor da beli metuljčki sedajo na zemljo, se ji je zdelo. Zagledala se je v enega in ga spremljala, dokler se ni vsedel na belo odejo — potem v drugega, tretjega in ... vedno več se jih je usipavalo od nekod. Tedaj se je okrenila k mami:

»Mama, kdo pa siplje toliko snega na zemljo?«

Mama je dvignila glavo od svojega dela in tudi pogledala skozi okno.

»Angelci, Verica! Odejo delajo zemlji, da ji ne bo mraz, ker je zima.«

In spet je Verica zastrmela skozi okno.

»Pa bo hladna ta odeja, mamica, kaj?!«

»Za zemljo dovolj topla, dušica.«

Pa ni šel Verici v glavo ta mamin odgovor. Da bi mogla taka odeja kaj greti, pa četudi ju angelci naredijo, kakor pravijo mama.

»Angelci?«

Dvignila je glavico in pogledala na levo in desno navzgor. Kakor daleč je seglo njeno oko, sam padajoči sneg je videla in nič drugega. Zato je vprašala:

»Mamica, kje pa so angelci?«

»V nebesih, pri ljubem Bogu,« ji je razodela mama.

Vedno bolj skrivnostne so se zdele Verici besede mamine, vedno bolj radovedna je postajala.

»Pri Bogu? Kako pa je tam?«

»Lepo, neizrečeno lepo! In veselo, da kaj!«

»Zakaj pa ne pridejo nič k nam, angelci? Če pa teta Treza večkrat pridejo.«

»Ko jim je pa pri Bogu tako dobro, da si nič ne želijo na zemljo.«

»Zakaj pa jim je tako dobro?«

»Zato, veš, ker so blizu ljubega Boga.«

Verica je pogledala tja gor, odkoder je padel sneg, da bi videla, kako daleč je to, in je nadaljevala:

»Mama, ali smo mi daleč od Boga?«

Mama jo je potolačila: »Nismo daleč, a angelci so mu bliže.«

Spet sta molčali, mama zamišljena v svoje delo, Verica v sneg in angele, ki so bliže Bogu.

Tedaj je Verica narahlo, boječe pozvala mamo: »Mama, jaz bi bila tudi rada bliže Bogu.« Naslonila je glavico na mamino ramo in mehka mamina roka jo je pogladila:

»Potrpi, dete! Tudi ti boš še lahko bliže ljubemu Bogu, toda morala boš biti pridna in čakati, da te pokliče.«

Začudila se je Verica: »Ali Bog pokliče, kadar smemo bliže k njemu? Joj, ko bi mene poklical!«

Maj.

V nedeljo popoldne je sedela mama pred hišo in brala iz knjige.

»Mama!« jo je naenkrat prekinila Verica. »Glejte cvetice! Poln travnik jih je. Rdeče in bele in modre; vsake barve!« Pomladno vesela je prihitela Verica s travnika, kjer je z velikim veseljem natrgala cvetja cel šop.

»Mama, kdaj ste jih pa nasejali po travniku? Ali tokrat, ko ste sadili tulipane na gredi?«

»Ne,« pravi mama Verici, ki misli, da vse pomladno cvetje vsejejo ljudje. »Nisem jih vsejala jaz. Angelci božji so jih vsejali, da bi se jih mi veselili.«

Debelo gleda Verica mamo. Nikdar še ni slišala, da bi angelci kaj sejali; po travnikih že celo ne. Zato vprašuje dalje:

»A kdo jim je dal seme?«

Mama zapre knjigo, ker vidi, da ne bo Verice kmalu odpravila. Nato ji razloži:

»Vidiš, to je tako. Angelci so zmiraj blizu Boga in ga radi imajo. Zato kar hitro ubogajo in store, ako jim Bog kaj naroči. Ko je skopnel sneg in so začeli travniki zeleneti, jim je dal Bog semena od različnih cvetic in jim naročil: »Pojdite in posejte to seme po travnikih, da bo vzcvetelo v kras zemlji in v veselje ljudem«, Angelci so ga ubogali iz vzrastlo je cvetje, ki ga imaš v rokah.«

Verica se je usedla k maminim nogam in položila svoj šopek v njeno naročje. Samo en cvet je obdržala. Zagledala se je v njegove bele cvetne lističe in jih začela drugega za drugim trgati. Slišala je namreč, da cvet z zadnjim lističem pokaže, kam bo prišel človek po smrti.

Štiri lističe je odtrgala, pa je spet vprašala: »Kdo pa je te lističe tako lepo vsadil enega poleg drugega?«

»Tudi to so storili angelci,« ji je odgovorila mama. Ko mi ponoči spimo, pridejo z nebes angelci z zlatimi kanglicami, pa vse cvetice lepo zalijejo. Potem pa uravnajo njihova stebelca in lističe.«

Verica je pozabila na svoj cvet in na igro. Postala je spet pozorna na angelce: »Ali so to tisti angelci, ki so blizu Boga, kakor ste pravili enkrat?«

»Da prav tisti. Samo pridejo, da izvršijo, kar jim je Bog naročil, pa se spet vrnejo k njemu. Najrajši so pri njem.«

Sedaj se je Verici spet vzbudila želja, da bi bila blizu Boga: »Mamica, jaz bi bila pa tudi rada angelček, da bi bila zmiraj pri Bogu. Kaj ne, saj me bo poklical, ko bom smela k njemu?«

Pa je spet vzela v roko cvet in trgala list za lističem, pa ponavljala: pekel, vice, nebesa — pekel, vice, nebesa... Ko je utrgala zadnji listič, je rekla: nebesa!

Poletje.

Tudi za Verico je vroče sonce pripekalo, da ni vedela, kam bi se djala. V mehki travi, na robu sence košate jablane si je končno našla mesto. Trava naj ji bo postelja, mehki ročici vzglavje, senca jablane pa odeja. Na tej postelji ležeč se je zagledala v sinje nebo in modrovala v nebesih in o angelcih in o Bogu.

»Ko bi se zdajle odprla tista sinja stena tam daleč zgoraj! Vsaj toliko, da bi se odprla, da bi videla, kako je tam zgoraj! Da bi videla tiste angele,

ki steljejo pozimi sneg na zemljo, in one, ki sejejo ponoči cvetična semena in iz zlatih kanglic zalivajo cvetice in njih cvetje uravnavajo!«

Fa se ji je zazdelo, da se je to sinje nebo približalo in da stoji pred majhnimi vrati. Odpró se in pred njo stojita dva angela. Prijazno jo nagovorita: »Fozdravljena, Verica! Pridi popeljeva te bliže k Bogu!« Vzameta jo medse, primeta za roke in jo vodita skozi nebesa. Kaj čuda tukaj vidi in sliši! Godbo, vse lepšo ko zadnjič v cerkvi ali pri sosedovih, ko so imeli svatbo. Petje! Mama niso nikdar tako lepo zapeli. In vse polno angelov, svetlih ko solnce, lepih ko rože! In jih sliši moliti vedno isto molitvico: svet, svet, svet! Pa vendar se ji zdi ta pesem tako čudno lepa. Sama pa šepeče: »k Bogu, k Bogu, k Bo...«

»Verica!« jo je poklicala mama. Tedaj je vztrepetala, dvignila glavo in spoznala, da je sanjala o nebesih, o angelcih, da je bila le v sanjah bliže Boga.

Gorko ji je bilo pri srcu, na poti v hišo pa jo je nekaj stresel mraz. Na zemlji, od dežja premočeni, je potna ležala.

Jesen.

Hladno je že postalo. Jutranja slana po tratah je oznanjala, da se bliža čas, ko bo zemlja spet rabila odeje.

Verica je že mnogokrat potožila mami, da jo boli glava, Mama so bili v skrbeh, kaj to pomeni. Ko je čez nekaj časa začela pokašljevati in tožiti, da jo tudi zebe, in spet, da se poti, so jo spravili v posteljo. »Tako! Lepo leži, jaz ti bom pa skuhalo čaja,« so dejali, »pa bo spet dobro.« Pa ni bilo dobro. Glava je Verico bolela in spet jo je kuhala vročina in zjutraj je bila vsa potna.

Poklicali so zdravnika. Zdravnik je tolažil mamo, da ne bo nič hudega, a vendar tudi resno svaril naj pazijo na deklico, ker bi lahko dobila jetiko. Morebiti jo je takrat že imela? V par dneh se je namreč izkazalo: Verica je jetična.

Mama je molila vsa v skrbeh in prosila Boga, da bi Verica ozdravela. Obljubila je, da jo bo peljala v zahvalo k Materi božji v Petrovče. Stregla je Verici, kolikor je mogla. Toda zdelo se je, da je vse prizadevanje zastoj.

Ko je mati nekega večera sedela ob Veričini postelji, z desnico na njenem vročem čelu, jo je deklica naenkrat poklicala: »Mama, štiri peruti ima. Zakaj pa ima štiri peruti?«

Mama ni razumela, o kom dekle govori. »Kdo pa, Verica?«

Ni dobila odgovora.

Po kratkem molku je deklica spet dejala: »Zakaj zapirata vrata? Samo malo bi pogledala.«

»Moj Bog, blede,« je spoznala mama in bila še bolj vznemirjena.

In Verica je bledla vso noč o angelih in cveticah. Za par trenutkov je revica zatisnila oči, pa spet začela govoriti. A nič več se ni odzvala mami, na nobeno vprašanje ni odgovorila.

»Ljubi Bog, usmili se me! O Mati božja, prosi za mojo Verico!« je molila mama.

Šele proti jutru se je deklica pomirila in zaspala. Ko je pa solnce pogledalo skozi okno, jo je vzbudilo. Vse sile je zbrala, da bi se dvignila v postelji. »Mama,« je rekla s komaj slišnim glasom, »solnce, solnce!« S trepetajočo blede ročico je pokazala proti oknu.

»Da solnce, Verica! Zdaj ti bo bolje. Še par dni, pa boš spet šla ven na solnce.«

»Ne, mama. Rajši k Bogu!« Lesketajoče oči je uprla v strop. »Ali ste slišali? Ljubi Bog me je poklical. Sedaj smem bliže k njemu. — Angelci...»

Sedaj je utihnila. Začela je počasi zapirati očesca, ustnice pa so se narahlo širile v sladek smehljaj.

Vročje solze so padle mami na Veričino roko.

»O Verica, Verica! Ali si res odšla k Bogu?«

Sojatoslav:

Spavaj, spavaj deklica!

*Spavaj, spavaj, deklica,
in zapri oči vesele,
v sanjah pride mamica,
pojmeta čez trate bele.
Rahlo dvigneta roke,
se drevesa sklonijo,
tiho dvigneta oči,
svet ves v zvezdah zagori.*

*Spavaj, spavaj, deklica,
trudne zagrni oči,
v sanjah pride mamica,
pescico zapojeta:
Pojdimo na božjo pot,
oj na daljno, težko pot,
kjer je velik, svetel grad,
kjer prebiva Jezus zlat.*

*Prav narahlo in lepo
na gradič potrkamo:
»Jezus božji, ali spiš?« —
Kam si spravil težki križ?« —
— »Truden sem, ne morem spati,
težki križ stoji pred orati.
Zmeraj se umika svet,
sam ga nosim lisoč let.« — — —*